JULKISASIAMIEHEN RATKAISUEHDOTUS
GIUSEPPE TESAURO
26 päivänä syyskuuta 1996 *

1. Ranskan tasavalta vaatii perustamissopimuksen 173 artiklan nojalla, että yhteisöjen tuomioistuin kumoaa maatalousmenojen kirjaamista vastaan suoritettavien ennakkomaksujen kiinteästä alennuksesta neuvoston asetuksessa (ETY) N:o 3950/92 vahvistetun maito- ja maitotuotealan lisämaksujärjestelmän soveltamista koskevan vuosittaisen kyselylomakkeen toimittamisen määräajan noudattamatta jättämistapauksissa 10 päivänä joulukuuta 1993 tehdyn komission päätöksen 93/673/EY [1] (jäljempänä päätös).

Erityisesti Ranskan hallitus väittää yhtäältä, että päätös on tehty sen oikeudellisena perustana olevien säännösten, tiettyjen olennaisten menettelysääntöjen sekä yhteisen maatalouspolitiikan rahoitusta koskevan asetuksen säännösten vastaisesti, ja toisaalta, että seuraamukset, jotka päätöksessä on määrätty kyseisten säännösten rikkomisesta, ovat suhteellisuusperiaatteen vastaisia.

* Alkuperäinen kieli: italia.

1 — EYVL L 310, s. 44.

Asiaa koskevat säännökset

2. Maito- ja maitotuotealan lisämaksujärjestelmä perustettiin vuonna 1984 yhteisön markkinoilla vallitsevan kyseisten tuotteiden kysynnän ja tarjonnan välisen epätasapainon korjaamiseksi.

Järjestelmän voimassaoloa jatkettiin seitsemällä vuodella 1.4.1993 alkaen maito- ja maitotuotealan lisämaksusta 28 päivänä joulukuuta 1992 annetulla neuvoston asetuksella (ETY) N:o 3950/92 [2] (jäljempänä perusasetus), jolla alalla saadun kokemuksen hyödyntämiseksi tehtiin joitakin muutoksia, joilla oli tarkoitus parantaa ja yksinkertaistaa järjestelmää.

3. Komissio antoi 9.3.1993 perusasetuksen 11 artiklan [3] säännösten nojalla asetuksen (ETY) N:o 536/93 [4] (jäljempänä soveltamis-

2 — EYVL L 405, s. 1.

3 — Perusasetuksen 11 artiklan mukaan komissio antaa yksityiskohtaiset säännöt tämän asetuksen soveltamisesta hallintokomitean osallistumista edellyttävää menettelyä noudattaen.

4 — EYVL L 57, s. 12.

asetus), jossa säädetään lisämaksun soveltamista koskevat yksityiskohtaiset säännöt.

Kyselylomakkeen tarkoituksena on kerätä kultakin vuodelta erilaisia tietoja ja tilastoja järjestelmän soveltamisesta ja toiminnasta kussakin jäsenvaltiossa.

Soveltamisasetuksen viidennessä perustelukappaleessa todetaan seuraavaa:

4. Riidanalainen päätös on tehty soveltamisasetuksen 8 artiklan neljännen luetelmakohdan nojalla, ja siinä vahvistetaan kyseisten ennakkomaksujen vähennysten määrä.

"saatu kokemus on osoittanut, että huomattavat viiveet sekä kerättyjen määrien ja suoramyynnin määrien välittämisessä että lisämaksun maksamisessa, estävät järjestelmän tehokkaan toiminnan; tästä syystä olisi aikaisempien kokemusten perusteella tehtävä tarpeelliset johtopäätökset säätämällä ankarat vaatimukset tiedon välittämisessä ja maksamisessa esiintyvistä rangaistavista viiveistä".

Päätöksessä vahvistetaan yhden prosentin suuruinen vähennys kyseiselle jäsenvaltiolle edellisen varainhoitovuoden perusteella maksetusta kokonaissummasta, jos kyselylomaketta ei ole annettu tiedoksi kuluvan vuoden 1.9. mennessä (1 artikla); jos kyselylomakkeessa annetuissa tiedoissa on yli 10 prosentin epätarkkuus, vähennys on 0,5 prosenttia (2 artikla); ja jos kyselylomake on vajavaisesti täytetty, vähennys on 0,04 prosenttia jokaisesta puuttuvasta tiedosta.

Soveltamisasetuksen 8 artiklan neljännessä luetelmakohdassa jäsenvaltiot velvoitetaan toimittamaan komissiolle "ennen kunkin vuoden 1 päivää syyskuuta liitteessä oleva kyselylomake asianmukaisesti täytettynä. Jos määräaikaa ei noudateta, komissio tekee maatalouden kulujen perusteella laskettujen ennakkomaksujen kiinteän vähennyksen".

5. Soveltamisasetuksen 8 artiklan neljännen luetelmakohdan säännöksiä on hiljattain muutettu 22.1.1996 annetulla komission asetuksella (EY) N:o 82/96 [5].

5 — EYVL L 17, s. 1.

Tähän artiklaan on asetuksen N:o 82/96 1 artiklan 1 kohdalla lisätty seuraava virke: "Jos tietoja muutetaan erityisesti 7 artiklassa säädettyjen tarkastusten perusteella, ajan tasalle saattamisesta on ilmoitettava komissiolle ennen kunkin vuoden 1 päivää joulukuuta, 1 päivää maaliskuuta ja 1 päivää heinäkuuta". [6]

soveltamisasetuksen 8 artiklan neljännen luetelmakohdan nojalla. Tässä viimeksi mainitussa säännöksessä ennakkomaksujen vähentämisestä on nimittäin nimenomaisesti säädetty pelkästään siinä tapauksessa, että kyselylomake on toimitettu *liian myöhään*, eikä siinä ole mainittu tilanteita (päätöksen 2 ja 3 artiklassa mainitut tilanteet), joissa kyselylomake on *virheellisesti* tai *vajavaisesti* täytetty.

Kanneperusteet

6. Ranskan hallitus on esittänyt, kuten edellä on todettu, kanteelleen kolme perustetta: 1) soveltamisasetuksen 8 artiklan neljännen luetelmakohdan ja perusasetuksen 11 artiklan rikkominen, sekä tiettyjen olennaisten menettelysääntöjen rikkominen, 2) yhteisen maatalouspolitiikan rahoituksesta 21 päivänä huhtikuuta 1970 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 729/70 [7] rikkominen ja 3) suhteellisuusperiaatteen loukkaaminen.

Ranskan hallituksen mukaan edes perusasetuksen 11 artikla ei voisi olla asianmukainen oikeudellinen perusta riidanalaisen päätöksen 2 ja 3 artiklalle. Perusasetuksen 11 artiklassa komissiolle annetaan, kuten todettu, toimivalta antaa yksityiskohtaiset säännöt lisämaksun soveltamisesta. Tässä artiklassa on säädetty hallintokomitean [8] osallistumisesta kyseisten soveltamissääntöjen antamiseen, mutta riidanalaista päätöstä tehtäessä tätä komiteaa ei ollut kuultu.

Ensimmäinen kanneperuste

7. Ensimmäisessä kanneperusteessaan Ranskan hallitus väittää, että päätöstä ja erityisesti sen 2 ja 3 artiklaa ei voitu pätevästi säätää

8. Ranskan hallituksen ensimmäisen kanneperusteen yhteydessä esittämien väitteiden arvioimiseksi on aiheellista tarkastella perusteellisemmin, tosin lyhyesti, maitoalan lisämaksujärjestelmän tarkoitusta ja sen jälkeen perusasetuksen 8 artiklan ja riidanalaisen päätöksen määräysten tarkoitusta.

6 — Soveltamisasetuksen 7 artiklassa säädetään tarkastuksista, jotka toimivaltaisten kansallisten viranomaisten on suoritettava tuottajien ja ostajien keskuudessa järjestelmän tehokkaan toiminnan takaamiseksi.

7 — EYVL L 94, s. 13.

8 — Kyse on maito- ja maitotuotealan yhteisestä markkinajärjestelystä 27 päivänä kesäkuuta 1968 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 804/68 30 artiklassa säädetystä menettelystä (EYVL L 148, s, 13).

Muistutan ensinnäkin siitä, että kuten edellä todettiin, kyseinen järjestelmä on perustettu sen epätasapainon korjaamiseksi, joka maitomarkkinoilla vallitsi yhtäältä tuotannon jatkuvan kasvun ja toisaalta yhteisön sisäisen kulutuksen ja viennin vakauden välillä. Neuvosto otti 31.3.1984 annetulla asetuksella (ETY) N:o 856/84 [9] ensimmäistä kertaa käyttöön lisämaksujärjestelmän eli taloudellista vastuuta koskevan järjestelmän, johon turvaudutaan silloin, kun tietyssä jäsenvaltiossa markkinoille saatetun (ei siis tuotetun) maidon määrä ylittää ennalta määrätyn vuotuisen määrän (ns. viitemäärä tai maitokiintiö). Tällä tavalla oli tarkoitus rajoittaa ainakin maidon ja maitotuotteiden markkinoille saattamista — vaikkakaan ei suoranaisesti niiden tuotantoa — alalla vallitsevan rakenteellisen ylijäämän vähentämiseksi.

9. Tämä järjestelmä, jota on jatkettu ja muutettu useita kertoja ja joka on lopulta kodifioitu perusasetukseen, toimii pääpiirteittäin seuraavasti: kullekin jäsenvaltiolle osoitetut viitemäärät jaetaan jäsenvaltion sisäisesti kullekin tuottajalle osoitettaviin yksittäisiin viitemääriin. Yksittäisen tuottajan on maksettava lisämaksu viitemääränsä ylittämisestä, ja toimivaltaiset kansalliset viranomaiset valvovat, että maksu suoritetaan. [10]

10. Komissio antoi perusasetuksen 11 artiklan nojalla soveltamisasetuksen seuraavan kolmen tavoitteen saavuttamiseksi: lisätekijöiden antaminen lisämaksun tilittämistä varten; säännösten antaminen sen varmistamiseksi, että lisämaksu maksetaan ajoissa; ja valvontasäännösten antaminen sen varmistamiseksi, että maksun perintä tapahtuu säännönmukaisesti (ks. soveltamisasetuksen toinen perustelukappale).

Lisämaksuista, joiden suuruus on nykyisin 115 prosenttia maidon tavoitehinnasta, saadut tulot maksetaan EY:lle [11] ja käytetään maitotuotemarkkinoiden vakauttamisesta ja sääntelystä aiheutuneiden kustannusten rahoittamiseen.

Maksun perimisen säännönmukaisuutta valvovat ensisijaisesti toimivaltaiset kansalliset viranomaiset, joiden on suoritettava tarvittavat tarkastukset *paikan päällä*. [12] Komissio puolestaan saa vuosittain tietoja lisämaksun perimisestä kussakin jäsenvaltiossa niiden kyselylomakkeiden kautta, jotka toimivaltaiset kansalliset viranomaiset toimittavat sille soveltamisasetuksen 8 artiklan neljännen luetelmakohdan mukaisesti.

9 — EYVL L 90, s. 10.

10 — Käytännön syistä todellisuudessa ostaja maksaa lisämaksun jäsenvaltion toimivaltaiselle toimielimelle, ja hän pidättää sitä vastaavan määrän tuottajalle eli todelliselle velalliselle maksettavasta hinnasta (perusasetuksen 2 artiklan 2 kohta).

11 — Tarkemmin sanottuna EMOTR:lle (Euroopan maatalouden ohjaus- ja tukirahasto).

12 — Ks. em. soveltamisasetuksen 7 artikla.

11. Komissio arvioi kustakin jäsenvaltiosta saatujen tietojen perusteella, ovatko oikaisutoimenpiteet tarpeen. Jos viitemäärät on ylitetty yhdessä tai useammassa jäsenvaltiossa, komissio voi ylityksen kokonaismäärästä riippuen esimerkiksi vaikuttaa suoraan hintoihin tai lisätä vientipalautuksia taikka määrätä ylijäämän varastoitavaksi. Lisäksi jos jokin jäsenvaltio jättää nämä yhteisölle maksettavat summat perimättä ja rikkoo tällä tavalla yhteisön oikeutta, komissio voi vähentää maatalousmenoja varten maksettavia kuukausittaisia ennakkomaksuja sen toimivallan perusteella, joka sillä on voimassaolevien säännösten ja yhteisöjen tuomioistuimen 17.10.1991 antamien tuomioiden [13] perusteella.

Kyselylomakkeella on siis ratkaiseva merkitys järjestelmän asianmukaiselle toiminnalle yhteisössä, koska sen avulla komissio saa kaikki tarvitsemansa tiedot voidakseen ryhtyä mahdollisimman tarkoituksenmukaisiin toimenpiteisiin. Ei pidä unohtaa, että kyselylomakkeiden kautta saatavat tiedot ovat välttämättömiä sekä lisämaksun perimisen valvomiseksi ja koordinoimiseksi että kyseisillä markkinoilla vallitsevasta kysynnän ja tarjonnan epätasapainosta mahdollisesti aiheutuvien vääristymien poistamiseksi tai korjaamiseksi mahdollisuuksien mukaan, mikä on lisämaksujärjestelmän perimmäinen tavoite.

12. On ilmeistä, että jäsenvaltiot täyttävät asianmukaisesti velvollisuutensa toimittaa komissiolle kaikki tarvittavat tiedot, jotta tämä voi tehokkaasti suorittaa perustamissopimuksessa sille annetun hallinnointitehtävänsä tällä alalla, ainoastaan, jos kyselylomakkeen tiedot ovat *täydellisiä* ja *oikeita*. Näin ollen jos soveltamisasetuksen 8 artiklan neljättä luetelmakohtaa tulkitaan siten, että siinä on säädetty ainoastaan *ajallinen* velvoite, joka tarkoittaa kyselylomakkeen toimittamista (vaikka se olisi puutteellisesti ja virheellisesti täytetty, niin paradoksaalista kuin se onkin) tietyssä määräajassa, tämä säännös menettäisi täysin merkityksensä.

Tätä kantaa tukee lisäksi kyseisen säännöksen sanamuoto, jonka mukaan jäsenvaltioiden on ennen kunkin vuoden 1.9. toimitettava "liitteessä oleva kyselylomake *asianmukaisesti täytettynä*" [14].

Näin ollen ei mielestäni voida järkevästi epäillä sitä, että riidanalainen päätös on täysin soveltamisasetuksen 8 artiklan neljännessä luetelmakohdassa mainittujen edellytysten mukainen myös siltä osin kuin se

13 — Asia C-342/89, Saksa v. komissio, tuomio 17.10.1991 (Kok. 1991, s. I-5031) ja asia C-346/89, Italia v. komissio, tuomio 17.10.1991 (Kok. 1991, s. I-5057).

14 — Kursivointi tässä.

koskee sellaiselle jäsenvaltiolle määrättäviä epäedullisia taloudellisia seurauksia, joka on toimittanut kyselylomakkeen vajavaisesti ja virheellisesti täytettynä, vaikka se olisikin ajoissa toimitettu.

13. Lopuksi on todettava, että Ranskan hallituksen esittämä väite, jonka mukaan päätös on tehty perusasetuksen 11 artiklassa säädettyjä menettelysääntöjä noudattamatta, on mielestäni myös perusteeton.

Kuten komissio on aiheellisesti korostanut, itse päätös ei ole edellä mainitussa perusasetuksen 11 artiklassa tarkoitettu "yksityiskohtainen soveltamissääntö", jonka antaminen sinänsä edellyttäisi hallintokomitean lausuntoa. Päätös on ainoastaan toimi, jolla ennakkomaksujen vähennysten suuruus soveltamisasetuksen 8 artiklan neljännessä luetelmakohdassa mainituissa eri rikkomistapauksissa vahvistetaan kaikkien jäsenvaltioiden osalta yhdenmukaisia prosenttilukuja noudattaen.

14. Komissio voi nimittäin tehdä nämä vähennykset erikseen kuhunkin jäsenvaltioon kohdistuvilla yksittäisillä päätöksillä, jotka perustuvat siihen toimivaltaan, joka komissiolle on annettu suoraan soveltamisasetuksen 8 artiklan neljännessä luetelmakohdassa.

Ensimmäinen kanneperuste on siten perusteeton.

Toinen kanneperuste

15. Toisessa kanneperusteessaan Ranskan hallitus väittää, että komissio on rikkonut edellä mainittua yhteisen maatalouspolitiikan rahoituksesta annettua neuvoston asetusta (ETY) N:o 729/70 [15], sellaisena kuin sitä on tulkittu yhteisöjen tuomioistuimen vakiintuneessa oikeuskäytännössä.

Kantajana oleva hallitus vetoaa erityisesti 17.10.1991 annettuihin tuomioihin, joissa yhteisöjen tuomioistuin totesi, että komissiolla on toimivalta vähentää maksettavana olevia kuukausittaisia ennakkomaksuja kunkin EMOTR:n jäsenvaltion kirjanpidollisen tilanteen mukaan siinä tapauksessa, että jäsenvaltio on yhteisön oikeuden vastaisesti jättänyt perimättä tiettyjä maksuja. Yhteisöjen tuomioistuin täsmensi kuitenkin, ettei tällainen vähennys ollut lopullinen vaan lähinnä väliaikainen alustava toimenpide, eikä se voinut vaikuttaa vuosittaiseen tilien tarkastamiseen ja hyväksymiseen. [16]

Ranskan hallitus väittää, että toisin kuin yhteisöjen tuomioistuimen periaateratkai-

15 — Sellaisena kuin asetus on muutettuna 19.10.1987 neuvoston asetuksella (ETY) N:o 3183/87 (EYVL L 304, s. 1) ja 24.6.1988 neuvoston asetuksella N:o 2048/88 (EYVL L 185, 1).

16 — Edellä alaviitteessä 13 mainitut 17.10.1991 annetut tuomiot Saksa v. komissio ja Italia v. komissio.

sussa, riidanalaisessa päätöksessä määrätyt seuraukset ovat lopullisia erityisesti siksi, että niitä sovelletaan automaattisesti ilman minkäänlaista edellytystä siitä, että kyseinen jäsenvaltio olisi rikkonut yhteisön oikeutta, ja ilman, että jäsenvaltiolla olisi mahdollisuus esittää kantansa.

16. Mielestäni tämä väite on selvästi perusteeton, koska ei ole syytä ajatella, etteivät kyseiset vähennykset olisi kaikkien muiden EMOTR:n toimintaan liittyvien maatalousmenojen vähennysten tavoin väliaikaisia alustavia toimenpiteitä, mikä edellyttää, että tilannetta tutkitaan uudestaan, kun tilinpäätöksestä tehdään lopullinen päätös, jossa määritellään kunkin jäsenvaltion rahoituksellinen asema suhteessa EMOTR:iin.

Toiseksi Ranskan hallitus perustelee väitettään ainoastaan sillä, ettei soveltamisasetuksessa eikä riidanalaisessa päätöksessä ole *nimenomaisesti* todettu, että kyseiset vähennykset tutkittaisiin uudestaan silloin, kun tilien tarkastamista ja hyväksymistä koskeva lopullinen päätös tehdään.

17. Tältä osin komissio on useita kertoja vahvistanut sekä oikeudenkäyntikirjelmissään että suullisessa käsittelyssä, että kyseiset toimenpiteet olivat väliaikaisia alustavia toimenpiteitä ja että ne tutkitaan uudelleen kunkin jäsenvaltion osalta lopullista päätöstä tehtäessä.

Erityisesti komissio on muistuttanut, että kuten yhteisen maatalouspolitiikan rahoitusta koskevista säännöksistä (sellaisina kuin yhteisöjen tuomioistuin on niitä tulkinnut) käy ilmi, jos lopullista tilien tarkastamista ja hyväksymistä koskevaa päätöstä tehtäessä havaitaan, että kuukausittaisia ennakkomaksuja on aiheettomasti vähennetty (jos sanktioitu viive johtui esimerkiksi force majeure -perusteesta), tilanne korjattaisiin asianmukaisesti siinä yhteydessä, kun kullekin jäsenvaltiolle maksettavaa määrää lasketaan. Tässä vaiheessa yhteisöjen tuomioistuimella ei ole tietoja, jotka antaisivat aihetta poiketa tällaisissa asioissa noudatetusta käytännöstä, joka on myös vakiintuneen oikeuskäytännön mukainen.

Kolmas kanneperuste

18. Kolmannella kanneperusteellaan Ranskan hallitus väittää, että komissio on loukannut suhteellisuusperiaatetta, kun se on riidanalaisessa päätöksessä määrännyt riidanalaisten vähennysten suuruuden.

Erityisesti kantajana oleva hallitus väittää, että riidanalaisilla määräyksillä ylitetään "se, mikä on tarkoituksenmukaista ja välttämätöntä tavoitellun päämäärän saavuttamiseksi", kuten asiassa Buitoni [17] annetussa tuomiossa on todettu, koska niissä määrätään todellisia seuraamuksia jäsenvaltiolle, joka on

17 — Asia 122/78, Buitoni, tuomio 20.2.1979 (Kok. 1979, s. 677, 16 kohta).

laiminlyönyt kyselylomakkeen toimittamista koskevan velvoitteensa. Koska nämä seuraamukset eivät koske lisämaksun perimistä koskevan (ensisijaisen) velvoitteen laiminlyöntiä vaan sen (toissijaisen) velvoitteen laiminlyöntiä, joka koskee lisämaksun perimistä koskevien yksityiskohtien ilmoittamista komissiolle, ne ovat kantajan mukaan niiden periaatteiden vastaisia, jotka yhteisöjen tuomioistuin on vahvistanut asioissa Man ja Drewes antamissaan tuomioissa. [18]

19. Komissio puolestaan kiistää sen, että kyseiset vähennykset olisivat luonteeltaan seuraamuksia, ja määrittelee ne kyseiselle valtiolle aiheutuviksi "epäedullisiksi taloudellisiksi seurauksiksi" juuri siksi, että ne ovat väliaikaisia alustavia toimenpiteitä. Lisäksi komissio muistuttaa, ettei käsiteltävänä olevassa tapauksessa voida sellaisenaan erottaa toisistaan ensisijaisia ja toissijaisia velvoitteita siten kuin yhteisöjen tuomioistuin on tehnyt tarkoin määritellyssä yksittäistapauksessa [19], joka poikkesi nyt käsiteltävänä olevasta tapauksesta ja jossa oli kyse velvollisuudesta asettaa vakuus vientitodistusta haettaessa.

Komissio korostaa jälleen sitä olennaista merkitystä, joka kyselylomakkeessa olevilla tiedoilla on koko lisämaksujärjestelmän asianmukaisen hallinnoinnin kannalta, ja toteaa, että kyseiset toimenpiteet ovat kohtuullisessa suhteessa tavoiteltuun päämäärään.

20. Kuten asiassa Otto Pressler antamassani ratkaisuehdotuksessa [20] totesin, en usko, että niiden säännösten tai määräysten oikeudellisella luonteella, joilla asianomaiselle määrätään epäedullinen oikeudellinen seuraus tiettyjen vaatimusten täyttämättä jättämisestä, olisi olennaista merkitystä arvioitaessa sitä, ovatko nämä säännökset tai määräykset suhteellisuusperiaatteen mukaisia. Toisin sanoen sillä, onko käsiteltävänä olevassa asiassa teknisesti kyse seuraamuksista, kuten Ranskan hallitus väittää, vai epäedullisista rahallisista seurauksista, kuten puolestaan komissio väittää, ei ole kuitenkaan merkitystä arvioitaessa sitä, ovatko ne suhteellisuusperiaatteen mukaisia.

Näin ollen yhteisöjen tuomioistuimen vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan kussakin tapauksessa on tutkittava, ylitetäänkö riidanalaisen päätöksen määräyksillä se, mikä on tarkoituksenmukaista ja välttämätöntä tavoitellun päämäärän saavuttamiseksi, ja erityisesti, sopivatko päämäärän saavuttamiseksi käytetyt keinot yhteen tämän päämäärän tärkeyden kanssa, ja ovatko nämä keinot välttämättömiä sen saavuttamiseksi. [21]

18 — Asia 181/84, Man, tuomio 24.9.1985 (Kok. 1985, s. 2889) ja asia 358/87, Drewes, tuomio 18.4.1989 (Kok. 1989, s. 891). Viimeksi mainitussa tuomiossa, joka koski maidon myynnistä luopumisesta maksettavaa korvausta, ja erityisesti sen 17 kohdassa yhteisöjen tuomioistuin totesi, että "— — myynnistä luopumisesta koskevan sitoumuksen laiminlyönti saattaa vaarantaa korvausjärjestelmän tavoitteen, joka on maidon ja maitotuotteiden ylijäämien vähentäminen, niin huomattavalla tavalla, että se oikeuttaa perimään takaisin jo maksetut määrät, kun taas jonkin valvontasäännön rikkominen — — voi johtaa samaan ainoastaan, jos kyseinen valvonta sen vuoksi estyy."

19 — Em. asiassa Man annettu tuomio.

20 — Asia C-319/90, Pressler, tuomio 21.1.1992 (Kok. 1992, s. I-203, 13.12.1991 annetun julkisasiamiehen ratkaisuehdotuksen 3 ja 4 kohta).

21 — Ks. mm. em. asia C-319/90, Pressler, tuomio 21.1.1992 (Kok. 1992, s. I-203, 12 kohta).

21. Kuten edellä on todettu, päätöksen ainoa tarkoitus on täsmentää soveltamisasetuksen 8 artiklassa jo olevaa säännöstä: päätöksessä määrätään, minkä suuruisia vähennyksiä kussakin eri tapauksessa sovelletaan sen mukaan, millä tavalla jäsenvaltio on laiminlyönyt velvoitteensa toimittaa kyselylomake komissiolle tietyssä määräajassa ja asianmukaisesti täytettynä.

Mielestäni ne epäedulliset taloudelliset seuraukset, jotka päätöksessä määrätään kyseessä olevan velvoitteen rikkomisesta, eivät missään tapauksessa ole suhteettoman ankaria tavoiteltuun päämäärään nähden, kun otetaan huomioon se tärkeä merkitys, joka kyselylomakkeeseen sisältyvillä tiedoilla on lisämaksujärjestelmän asianmukaisen hallinnoinnin kannalta, ja se, että komissio voi suorittaa asianmukaisesti olennaisen tehtävänsä maitomarkkinoiden koordinoinnissa ja sääntelyssä ainoastaan, jos se saa oikeaan aikaan tarvittavat tiedot voidakseen ajoissa ryhtyä tarkoituksenmukaisiin toimenpiteisiin.

22. Tällaista ratkaisua tukee se, että ne ennakkomaksujen vähennykset, joita komissio voi itse soveltaa, ovat väliaikaisia, ja että ne tutkitaan uudestaan tehtäessä lopullista päätöstä kutakin jäsenvaltiota koskevien tilien tarkastamisesta ja hyväksymisestä. Nämä tekijät ovat mielestäni järjestelmän toiminnan kannalta välttämättömiä edellytyksiä, kuten edellä 17 kohdassa on todettu.

Toisin sanoen jo se, että kuukausittaisten ennakkomaksujen vähennykset, joita sovelletaan sellaiseen jäsenvaltioon, joka on viiveillään ja laiminlyönneillään vaarantanut koko järjestelmän toiminnan, eivät ole peruuttamattomia ja lopullisia vaan että ne päinvastoin tutkitaan uudestaan, on osoitus siitä, että tällaiset toimenpiteet ovat suhteellisuusperiaatteen mukaisia.

23. Lopuksi on todettava, jotta esitys olisi tyhjentävä, että Ranskan hallitus on suullisessa käsittelyssä vedonnut edellä mainittuun, hiljattain annettuun neuvoston asetukseen (ETY) N:o 82/96, jolla soveltamisasetuksen 8 artiklaa on muutettu säätämällä siitä, että jäsenvaltioiden on ilmoitettava komissiolle kolme kertaa vuodessa kyselylomakkeessa annettujen tietojen ajan tasalle saattamisesta, jos näitä tietoja mahdollisesti muutetaan soveltamisasetuksen 7 artiklassa säädettyjen tarkastusten perusteella. Ranskan hallituksen mukaan tämä muutos osoittaa, että komissio pystyy todellisuudessa hallinnoimaan järjestelmää, vaikka sen tarvitsemia tietoja ei toimiteta 1.9. mennessä vaan sen jälkeen.

Myös tämä väite on kuitenkin perusteeton. Kyseiset kolme kertaa vuodessa toistuvat ajan tasalle saattamiset ovat nimittäin ainoastaan korjauksia, joilla uuden asetuksen mukaan voidaan korjata ei-toivottuja tilanteita (esimerkiksi tilanteita, joissa komissiolle toimitetaan tietoja, jotka tarkastuksissa osoittautuvat virheellisiksi), eikä niillä muuteta sen jäsenvaltioilla olevan velvoitteen sisältöä, jonka mukaan niiden on tavanomaisissa tilanteissa toimitettava komissiolle määräajassa kyselylomake täydellisesti ja oikein täytettynä.

24. Näin ollen riidanalaisen päätöksen pätevyyttä ei voida kohtuullisesti epäillä Ranskan hallituksen väitteiden perusteella vaan päinvastoin, päätöksessä korostetaan jäsenvaltioiden vastuuta, jotta ne osaltaan myötävaikuttaisivat toimivaltansa rajoissa monimutkaisen, maitomarkkinoiden normalisointiin tähtäävän järjestelmän toimintaan. Ottaen huomioon velvoitteen painoarvon mielestäni huomionarvoista on myös se, että "rangaistusluonteisia" säännöksiä ei ole tähän mennessä koskaan tarvinnut soveltaa, koska jäsenvaltiot ovat tähän mennessä täsmällisesti ja asianmukaisesti täyttäneet kyseisen velvoitteen.

25. Edellä esitetyn perusteella ehdotan, että yhteisöjen tuomioistuin

— hylkää kanteen;

— velvoittaa Ranskan tasavallan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.